

זמן שכיבה וזמן קימה. וכן בכל התלויות בזמן. והרמב"ן⁸⁰ ז"ל כתב דספירת העומר נשים חייבות בו. וכן עיקר, דלא ממעטינן אלא שהזמן גרמא. וספירת העומר אין גורם לו הזמן, אלא המעשה דהיינו הקרבת העומר. ואע"פ שהעומר תלוי בזמן מ"מ המספר אינו תלוי אלא במעשה ההקרבה ולא הזמן גרמא. הא למה זה דומה, לנשים חייבות בברכת המזון, והרי שבת שהזמן גורם לאכילתו דאסור להתענות, וכיון שהאכילה יש לה זמן הברכה עליה תיחשב תלויה בזמן, ונמצאת אם כן בהמ"ז תלויה בזמן, ואמאי נשים חייבות. ואם נפשך לומר דשבת בתענית היא דאסור, אבל אכילת פת אינה מחויבת⁸¹ ואין ברכת המזון הבאה על הפת תלויה בזמן, מעתה יש להשיב עוד ממצה בלילה הראשון שהכתוב קבעו חובה⁸² דכתיב בערב תאכלו מצות, והנה אכילת פת מחויבת ותלויה בזמן, ואם כן נהי דיש זמן מחייב אכילה, אין קרוי שהזמן גרמא אלא מה שאם רצה לעשותו חוץ לזמן חיובו הראוי לו אינו יכול, כתפלין שאין זמנם בלילה ואם הניחן עובר⁸³, אבל אכילת לילה הראשון חובה מכאן ואילך רשות. הרי יום הכפורים שאסור באכילה, והרי מצינו זמן ראוי ומחויב לאכילה וזמן אסור, וחזרת אכילת פת תלויה בזמן ואמאי נשים חייבות בברכת המזון. אלא ש"מ דכיון שהברכה אינה תלויה בזמן אלא במעשה האכילה לאו זמן גרמא קרי לה. וכן הדין בספירת העומר. עכ"ל הרב אדוני אבי ז"ל.

פ"ו מה' תמידין ומוספין הכ"ד כתב דנשים פטורות מספירת העומר. וכ"כ המאירי פסחים עמוד רנח. ועיין באבני נזר או"ח סימן שפד איך מפרש דברי הרמב"ן הנ"ל. (81) וכ"כ בשו"ת הרשב"א סימן תריד שאכילת פת בשבת אינה אלא מדרבנן, אבל לצום בשבת אסור מדאורייתא ועיין חידושי הרשב"א ברכות מח: ד"ה תפלה. (82) פסחים כח. (83) מנחות לו: